

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	9
Natuurbescherming	11
Planschade	17
Werkloosheid	18
Sociale zekerheid overig	19
Bestuursrecht overig	20
APV	20
Arbeidsomstandigheden	21
Toeslagen	21
Vreemdelingenrecht	23
Asiel	23
Toezicht en vrijheidsontneming	25
Vreemdelingenbewaring	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 745

ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4120](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Opleggen bestuurlijke boete. I.c. wordt geoordeeld dat appellant het vermoeden voldoende heeft ontzenuwd dat de aangetekend verzonden brief op regelmatige wijze is aangeboden. Door te oordelen dat appellant onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat geen afhaalbericht is bezorgd heeft de rechtbank onvoldoende blijk gegeven van de huidige, gewijzigde, maatstaf als het gaat om de bezorging van aangetekende post. Dat appellant had kunnen verzoeken om verzending per e-mail doet daar niet aan af. Dat er niet meer van kan worden uitgegaan dat PostNL volgens haar vaste werkwijze aangetekende post bezorgt, maakt niet dat het niet kiezen voor een alternatieve manier verzending een verwijt aan het adres van appellant kan opleveren.

Besluit waarbij het college aan [appellant] een bestuurlijke boete opgelegd van € 10.000,00 wegens het overtreden van de Huisvestigingsverordening Den Haag 2023. [...]

3. [appellant] stelt dat de aangetekende post op 13 februari 2024 niet is aangeboden en dat de bezorger geen afhaalbericht heeft achtergelaten. Zij voert aan dat er al enige tijd problemen zijn met de postbezorging door PostNL en dit inmiddels algemeen bekend is. [...] Het college wist dus dat [appellant] geen kennis heeft genomen van het besluit en had het boetebesluit nogmaals moeten verzenden. Dat het dit niet heeft gedaan, is in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. [appellant] betoogt dat door het niet handelen van het college haar feitelijk het recht op een eerlijk proces en effectieve rechtsbescherming is ontnomen. [...]

5. Als een stuk van een bestuursorgaan of rechterlijke instantie aangetekend is verzonden en belanghebbende de ontvangst ervan ontkent, moet worden onderzocht of het postvervoerbedrijf het stuk op regelmatige wijze op het adres van belanghebbende heeft aangeboden.

5.1. Uit het 'Track & Trace'-overzicht blijkt dat volgens het interne systeem van PostNL is gepoogd het stuk op het adres van [appellant] uit te reiken, maar dat de bezorging niet is gelukt. PostNL heeft het stuk naar een PostNL-afhaalpunt gebracht. De Afdeling gaat er daarom in beginsel van uit dat door PostNL, overeenkomstig de handelswijze wanneer een aangetekende brief naar een afhaalpunt is gebracht, een afhaalbericht bij [appellant] is achtergelaten.

6. Als belanghebbende stelt dat het stuk niet is uitgereikt of geen afhaalbericht (op het juiste adres) is ontvangen, dan ligt het op zijn weg om het aan de gegevens van het postvervoerbedrijf ontleende vermoeden te ontzenuwen. Hiervoor is niet vereist dat hij aannemelijk maakt dat het stuk niet is ontvangen of aangeboden. Voldoende is dat belanghebbende feiten en omstandigheden aanvoert op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld of het stuk is ontvangen of aangeboden. Als belanghebbende erin slaagt het vermoeden te ontzenuwen, dan moet worden aangenomen dat het stuk niet op regelmatige wijze op het adres van belanghebbende is aangeboden.

6.1. [appellant] heeft consistent en stellig de ontvangst van een afhaalbericht van PostNL ontkend. Daartoe betoogt zij dat ook het versturen van het voornemen in november niet op regelmatige wijze is verlopen. Dat er in de binnenstad veel problemen zijn met bezorging van aangetekende post is inmiddels algemeen bekend. Er is weinig gelegenheid tot parkeren en dus worden adressen overgeslagen. Het tijdverloop zoals uit het Track&Trace-overzicht volgt zou, volgens [appellant], net kunnen passen, maar [appellant] betwijfelt of er een serieuze poging tot bezorging heeft

plaatsgevonden. Vanaf het PostNL depot is het een rit van ongeveer 15 kilometer. Tussen het vertrek vanaf het depot en de onsuccesvolle poging is net iets meer dan een half uur verstreken. Dit zou betekenen dat de bezorger rechtstreeks en zonder vertraging naar het adres is gereden en gepoogd heeft het stuk te bezorgen. Tot slot wijst [appellant] op het feit dat zij, zodra zij per gewone post op 31 mei 2024 een brief over een boeteschikking ontving, direct contact heeft opgenomen met het college om de stukken op te vragen.

6.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellant] het vermoeden voldoende ontzenuwd dat de aangetekend verzonden brief op regelmatige wijze is aangeboden. Door te oordelen dat [appellant] onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat geen afhaalbericht is bezorgd heeft de rechtbank onvoldoende blijk gegeven van de huidige, gewijzigde, maatstaf als het gaat om de bezorging van aangetekende post. Dat [appellant] had kunnen verzoeken om verzending per e-mail doet daar niet aan af. Dat er niet meer van kan worden uitgegaan dat PostNL volgens haar vaste werkwijze aangetekende post bezorgt, maakt niet dat het niet kiezen voor een alternatieve manier verzending een verwijt aan het adres van [appellant] kan opleveren. [...]

JnB 2026, 746

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4158](#)

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

Awb

Koninklijk Besluit 1919 (KB 1919)

Koninklijk Besluit 1852 (KB 1852)

BEVOEGDHEID. Afwijzing verzoek om heerlijkheidswapen voor te dragen voor koninklijk besluit. I.c. heeft de rechtbank geoordeeld dat uit SB 1814 niet is af te leiden dat de minister de bevoegdheid heeft om heerlijkheidswapens voor te dragen voor bevestiging bij koninklijk besluit. In KB 1919 is de bevoegdheid om wapens ter bevestiging voor te dragen wel aan de minister toebedeeld, maar deze bevoegdheid geldt alleen voor wapens van provinciën, gemeenten en andere publiekrechtelijke lichamen of instellingen. Omdat heerlijkheden privaatrechtelijk van aard zijn, strekt de bevoegdheid van de minister zich dus niet hierover uit. Verder heeft de rechtbank geoordeeld dat de minister niet gehouden was het verzoek van appellante door te sturen naar de Hoge Raad van Adel, omdat deze alleen maar wettelijke en buitenwettelijke adviestaken heeft en dus ook niet bevoegd was om wapens van heerlijkheden ter bevestiging voor te dragen. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank en in de overwegingen, waarop dat oordeel is gebaseerd. Daar voegt zij aan toe dat appellante in hoger beroep nog heeft aangevoerd dat uit de tekst van KB 1852 volgt dat de minister bevoegd is tot het voordragen van een heerlijkheidswapen, omdat in KB 1852 staat dat de overige werkzaamheden van de Hoge Raad van Adel, niet zijnde adviezen, zijn overgegaan op de minister. Daargelaten wat deze ‘overige werkzaamheden’ zijn, hebben heerlijkheden met de grondwetswijziging van 1848 hun publiekrechtelijke status verloren. Uit KB 1919 volgt dat de minister alleen bevoegd is om wapens ter bevestiging voor te dragen voor zover deze afkomstig zijn van publiekrechtelijke lichamen of instellingen.

JnB 2026, 747

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4148](#)

Dagelijks Bestuur van de Sociale Dienst Drechtsteden.

Awb

PROCESBELANG. Beëindiging schuldhulpverlening. I.c. heeft het dagelijks bestuur terecht het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard wegens het ontbreken aan procesbelang. Als een bestuursorgaan een bezwaarschrift niet-ontvankelijk verklaart wegens het ontbreken van procesbelang, heeft een appellant in beginsel belang bij een inhoudelijk oordeel van de bestuursrechter of dat besluit juist is. Als de bestuursrechter tot het oordeel komt dat het bezwaar terecht niet-ontvankelijk is verklaard wegens het ontbreken van procesbelang, dan is het beroep ongegrond. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank ten onrechte het beroep van appellant niet-ontvankelijk heeft verklaard wegens het ontbreken aan procesbelang.

INTREKKEN BESLUIT. Met het intrekken van het primaire besluit is de schuldhulpverlening in juridische zin hervat. De beëindiging van de schuldhulpverlening was ten tijde van de beslissing op bezwaar al ingetrokken en appellant kon op dat moment weer schuldhulpverlening krijgen. Dat betekent dat appellant geen belang meer had bij een beoordeling van zijn bezwaar.

SCHADE. In hoger beroep betoogt appellant dat hij nog belang had bij een inhoudelijke beslissing op zijn bewaar, omdat hij als gevolg van het primaire schade heeft geleden.

Appellant heeft echter geen begin van bewijs geleverd dat hij als gevolg van het besluit schade heeft geleden en er wordt daarom geen aanleiding gezien voor het oordeel dat hij wel nog wel belang had bij een inhoudelijk beoordeling van zijn bezwaar.

JnB 2026, 748

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4006](#)

Awb 8:75, 8:119

Burgerlijk Wetboek 3:13

MISBRUIK VAN RECHT. PROCESKOSTEN. Verzoek om herziening uitspraak. Om te beoordelen of verzoeker i.c. misbruik maakt van procesrecht, kijkt de Afdeling naar meer dan alleen het geschil dat voor haar ligt. Gelet op alle informatie waarover de Afdeling op dit moment beschikt, is naar haar oordeel van misbruik nog geen sprake. Voorgaande neemt niet weg dat er inmiddels wel een duidelijk patroon te ontwaren is in het procedeedgedrag van verzoeker, waarbij hij bij verschillende bestuursorganen en rechtscolleges meerdere procedures start, klachten indient en wrakingsverzoeken indient of daarmee dreigt. Het meermaals en/of tegen beter weten in starten van procedures kan uiteindelijk resulteren in het oordeel dat misbruik wordt gemaakt van procesrecht. Op dit moment wordt geen aanleiding gezien om aan te nemen dat verzoeker misbruik maakt van zijn procesrecht en hem daarom te veroordelen in de proceskosten, maar dit kan op termijn anders komen te liggen wanneer de hiervoor geschetste wijze van procederen voortduurt. Omdat het verzoek om herziening wordt afgewezen, hoeven er ook geen proceskosten aan verzoeker te worden vergoed.

JnB 2026, 749

ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4143](#)

college van burgemeester en wethouders van Heusden.

Awb

BEROEPSCHRIFT. AI. I.c. wordt opgemerkt dat de Afdeling de indruk heeft gekregen dat appellant voor het opstellen van zijn beroepschrift gebruik heeft gemaakt van generatieve AI, zoals ChatGPT. Een sterke aanwijzing wordt daarvoor gezien onder meer in de verwijzingen in het beroepschrift naar eerdere uitspraken van de Afdeling. De genoemde ECLI-nummers verwijzen naar uitspraken van de Afdeling die over andere onderwerpen gaan, zoals het vreemdelingenrecht. Op de zitting heeft appellant verklaard dat hij deze uitspraken niet zelf heeft gevonden, maar dat zijn adviseur hem geholpen heeft bij het opstellen van zijn beroepschrift. Uit het beroepschrift wordt begrepen dat appellant vreest voor belemmeringen van zijn bedrijfsvoering, maar het beroepschrift bevat ter onderbouwing van dit standpunt geen navolgbare onderbouwing. Daarom wordt voor de verdere duiding van deze beroepsgrond uitgegaan van wat appellant hierover op de zitting heeft verklaard.

JnB 2026, 750

ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4134](#)

minister van Defensie.

Awb

Procesreglement bestuursrecht rechtbanken 2.14a

Wet politiegegevens

Algemene Verordening Gegevensbescherming

(DIGITALE) ZITTING. HOOR EN WEDERHOOR. Toewijzing inzage mutaties. Artikel 2.14a van het Procesreglement bestuursrecht rechtbanken bepaalt dat de rechtbank uit eigen beweging of op verzoek van een partij kan bepalen dat de zitting geheel of gedeeltelijk online plaatsvindt. I.c. heeft de rechtbank het verzoek van appellant om digitale deelname afgewezen. De rechtbank heeft kennelijk het belang van fysieke aanwezigheid van appellant op de zitting zwaarder laten wegen dan het belang van appellant om via een videoverbinding aan de zitting deel te nemen. Geoordeeld wordt dat de rechtbank die afweging zo heeft mogen maken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 751

Rechtbank Midden-Nederland, 13-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:4228](#)

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Algemene plaatselijke verordening gemeente Almere 2011 (APV) 4:5

Bouwbesluit 2012 8.3 lid 3

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 7:17

OMGEVINGSWET. BBL. APV. Aanvraag om ontheffing van het verbod om geluidshinder te veroorzaken zoals opgenomen in artikel 4:5 van de APV en om ontheffing van artikel 8.3 lid 3 van het Bouwbesluit 2012. I.c. heeft het college ten onrechte ontheffing verleend van de geluidsnormen uit artikel 7:17 van het Bbl. De gevraagde ontheffing ziet alleen op de werkzaamheden die plaatsvinden vóór de geluidswal. Zoals gezegd betreft dit alleen de aan- en afvoer en het aanbrengen van het benodigde materieel. Dat zijn geen bouw- en sloopwerkzaamheden. Het college heeft verzuimd om te beslissen over de aanvraag voor zover die ziet op ontheffing van het verbod om geluidshinder te veroorzaken uit de APV. Verder is het college met het bestreden besluit buiten de aanvraag getreden en ontbreekt de vereiste belangenafweging. Vernietiging bestreden besluit. Omdat het hier gaat om werkzaamheden die verricht zijn in 2024 en de omwonenden zelf geen beroep hebben ingesteld, acht de rechtbank het niet zinvol om het college op te dragen om een nieuw besluit op de bezwaren te nemen. Veroordeling van college in de proceskosten.

JnB 2026, 752

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 10-07-2026,

[ECLI:NL:RBGEL:2026:5499](#)

college van burgemeester en wethouders van Bronckhorst.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. ETFAL.

PARTICIPATIE. Verlenen omgevingsvergunning opvanglocatie minderjarige asielzoekers voor periode van 10 jaar. Nu participatie voor dit project niet verplicht is, kan de gestelde omstandigheid dat de participatie gebrekkig was, ook als dat inderdaad zo is, niet tot het oordeel leiden dat de omgevingsvergunning om die reden niet verleend had mogen worden. Ten overvloede wordt opgemerkt dat met participatie niet wordt beoogd om unanieme steun of draagvlak onder alle omwonenden te verkrijgen. Dat kan ook niet. Het doel van participatie is wel om burgers in een vroegtijdig stadium te betrekken bij de besluitvorming, maar participatie gaat dus niet zó ver dat de inbreng van omwonenden vervolgens ook van beslissende betekenis is en dat plannen per definitie aangepast moeten worden aan alle wensen van omwonenden. Participatie kan het draagvlak bij de burger zeker vergroten, maar heeft dus niet automatisch tot gevolg dat dit ook leidt tot een voor alle omwonenden wenselijke beslissing.

[...] 16.1. Het uitgangspunt onder de Omgevingswet is dat participatie door de initiatiefnemer bij omgevingsvergunningen vrijwillig is, maar de gemeenteraad kan gevallen aanwijzen waarin verplicht

aan participatie moet worden gedaan.⁶ Participatie is in dit geval niet verplicht gesteld door de gemeenteraad. Ook bevat de Omgevingswet geen verplichting voor het college om aan participatie te doen. Kortom; de wet bevat geen verplichting om omwonenden vooraf te betrekken bij dit project. Nu participatie voor dit project niet verplicht is, kan de gestelde omstandigheid dat de participatie gebrekkig was, ook als dat inderdaad zo is, dus niet tot het oordeel leiden dat de omgevingsvergunning om die reden niet verleend had mogen worden.

16.2. Ten overvloede merkt de voorzieningenrechter nog het volgende op. Met participatie wordt niet wordt beoogd om unanieme steun of draagvlak onder alle omwonenden te verkrijgen. Dat kan ook niet. Het doel van participatie is wel om burgers in een vroegtijdig stadium te betrekken bij de besluitvorming, maar participatie gaat dus niet zó ver dat de inbreng van omwonenden vervolgens ook van beslissende betekenis is en dat plannen per definitie aangepast moeten worden aan alle wensen van omwonenden. Participatie kan het draagvlak bij de burger zeker vergroten, maar heeft dus niet automatisch tot gevolg dat dit ook leidt tot een voor alle omwonenden wenselijke beslissing. Zoals ook op de zitting besproken heeft de participatie in dit geval wel geleid tot onder meer een andere oriëntering van de gebouwen, waardoor het geluid wordt verminderd, en tot verplaatsing van de ontsluiting van [adres 2] naar de [adres 1]. Uiteindelijk heeft de gemeenteraad, in een laat stadium, op verzoek van een van de eisers besloten om de ontsluiting nog weer een aantal meter te verplaatsen, tegen de wil van andere eisers. Dit is buiten het COA omgegaan en illustreert dat participatie vaak niet tot een voor alle omwonenden wenselijke beslissing kan leiden. Dit kan dus ook niet worden verlangd. Dat het college naar aanleiding van de door omwonenden naar voren gebrachte bezwaren op andere punten geen aanleiding heeft gezien het plan te wijzigen, maakt ook niet dat gezegd kan worden dat het college daarom niet rechtmatig heeft gehandeld of dat de participatie onvoldoende was. [...]

JnB 2026, 753

MK Rechtbank Gelderland, 06-07-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:5264](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder e, 5.40 lid 2 aanhef en onder a, 18.10 lid 1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.97 lid 1, 8.103 lid 1

OMGEVINGSWET. NATUUR. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek om intrekking van op 19-11-2012 verleende natuurvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat dit besluit wat betreft de intrekkingsgrond uit artikel 8.103 lid 1 Bkl (passende maatregel) een motiveringsgebrek kent. GEWIJZIGDE RECHTSPRAAK INTERN SALDEREN. Verlenen nieuwe natuurvergunning. Verwijzing naar ABRS 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:4909](#). Het beroep tegen de natuurvergunning is gegrond omdat deze niet voldoet aan het kader uit deze uitspraken. HANDHAVING. PROJECT. Weigering om handhavend op te treden tegen de veehouderij. De toevoeging van de mestdrooginstallatie leidt tot een wijziging van de exploitatie van het bedrijf zodat geen sprake is van de voortzetting van één-en-hetzelfde project ten opzichte van het project waarvoor op 19-11-2012 een natuurvergunning is verleend. Dit betekent dat ook voor deze activiteit een (wijziging van de bestaande) natuurvergunning moet worden verleend. Nu de mestdrooginstallatie al ruim voor 1 januari 2020 is gerealiseerd valt deze niet onder de overgangsregeling zoals de Afdeling die in de uitspraak van 18-12-2024 heeft opgenomen.

JnB 2026, 754

MK Rechtbank Overijssel, 03-07-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:3762](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Omgevingswet 4.3 lid 3 aanhef en onder d

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.27, tweede lid, aanhef en sub a, aanhef en onder 4°, 11.54

OMGEVINGSWET. NATUUR. HANDHAVING. SPECIFIEKE ZORGPLICHT. Afwijzing handhavingsverzoek tegen werkzaamheden TenneT in de buurt van een dassenburcht. I.c. heeft geen schending van artikel 11.54 van het Bal plaatsgevonden. Niet aannemelijk is geworden dat de dassenburcht is aangetast door de door TenneT uitgevoerde werkzaamheden. TenneT heeft wel de specifieke zorgplicht uit artikel 11.27, tweede lid, van het Bal overtreden. Bij het optreden van de blow-outs had het op de weg van TenneT gelegen nader onderzoek te doen. Omdat alle werkzaamheden zijn afgerond, is er op dit moment geen belang meer bij handhavend optreden. Dat maakt dat gedeputeerde staten geen nieuw besluit meer hoeven te nemen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Rechtbank Overijssel van 03-07-2026, inzake [ECLI:NL:RBOVE:2026:3779](#).

JnB 2026, 755

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 26-06-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:5638](#)

college van burgemeester en wethouders van Loon op Zand.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a, 5.7, 16.15a, 16.16

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. BINDEND ADVIES. Verlenen omgevingsvergunning voor realiseren van twee woningen. Als een college ten onrechte de raad niet om advies vraagt, ontbreekt de bevoegdheid van het college om op de vergunningaanvraag te beslissen. Gelet daarop dient de rechtbank steeds ambtshalve te beoordelen of het in artikel 16.15a, onder b, onder 1 bedoelde aanwijzingsbesluit voor buitenplanse omgevingsplanactiviteiten in een concreet geval noopt tot een adviesrecht van de gemeenteraad. AFWIJKINGEN OMGEVINGSPLAN. Het college heeft in het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd dat door middel van de omgevingsvergunning toestemming is verleend voor alle planregels waarmee het bouwplan in strijd is. Uit artikel 5.7, eerste lid, van de Ow volgt dat een aanvraag om een omgevingsvergunning in ieder geval moet zien op één activiteit. Geoordeeld wordt dat de wetgever niet bedoeld kan hebben dat een omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit wordt verleend voor slechts een deel van de planregels waarmee het project in strijd is. Als een omgevingsvergunning wordt verleend voor een omgevingsplanactiviteit impliceert dat dat toestemming wordt verleend voor alle punten waarmee een project in strijd is met het omgevingsplan.

JnB 2026, 756

MK Rechtbank Midden-Nederland, 23-06-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:3540](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden (HDSR).

Omgevingswet 5.7

Omgevingsbesluit 4.2

Waterschapsverordening Hoogheemraadschap de Stichtse Rijnlanden 2024 (de waterschapsverordening) 1.16 lid 1 aanhef en onder a en c

OMGEVINGSWET. WATERACTIVITEIT. Verlening omgevingsvergunning voor vijf wateractiviteiten. I.c. wordt geoordeeld dat er geen rechtsregel is op grond waarvan het HDSR de aanvraag die vergunninghouder heeft ingediend had moeten aanhouden tot de ruimtelijke besluiten onherroepelijk zijn of tot de planvorming van de totale gebiedsontwikkeling en de daarbij behorende opgaven voor de waterhuishouding in de gehele polder meer vorm heeft gekregen. In deze procedure ligt alleen de omgevingsvergunning wateractiviteit ter beoordeling voor. Daarbij wordt voorop gesteld dat de wetgever met de invoering van de Omgevingswet de initiatiefnemer van een ontwikkeling de vrijheid heeft gegeven om de volgorde voor het indienen van aanvragen te bepalen. Ook heeft de wetgever in de Omgevingswet niet langer bepaald dat bepaalde activiteiten onlosmakelijk met elkaar verbonden zouden zijn. Dit betekent dat een initiatiefnemer op grond van de wet voor elke activiteit een gesplitste aanvraag mag indienen, waarbij meerdere bestuursorganen ieder zelfstandig aan de hand voor het voor die activiteit geldende beoordelingskader moeten besluiten op de voorliggende aanvragen. Het HDSR kan als functioneel bestuursorgaan geen bevoegdheden uitoefenen die buiten zijn takenpakket vallen en kan dus niet besluiten op meervoudige aanvragen waarbij andere activiteiten dan wateractiviteiten zijn betrokken. Er geldt op grond van de Omgevingswet ook geen verplichte coördinatie tussen de omgevingsvergunning wateractiviteit en ruimtelijke besluiten over het bouwen van het windpark.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 757

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4131](#)

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Activiteitenbesluit milieubeheer (Abm) 2.17 lid 1 onder a, onder b

WABO. HANDHAVING. MOTORZAAK. GELUIDSOVERLAST. LAAD- EN LOSACTIVITEITEN ABM. Alsnog handhavend optreden tegen recreatieve bijeenkomsten op perceel motorzaak, maar niet tegen verkoop van aanverwante artikelen. Geoordeeld wordt dat in het Abm niet is gedefinieerd welke activiteiten onder laad- en losactiviteiten vallen. Ook in de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling is geen omschrijving gegeven van wat onder laad- en losactiviteiten is te verstaan. Wel is vermeld dat onder laad- en losactiviteiten ook aanverwante activiteiten worden verstaan zoals het slaan van autoportieren en het starten, aanrijden, manoeuvreren en wegrijden van de voertuigen (nota van toelichting, blz. 203; Stb.

2007 415). Anders dan de rechtbank heeft overwogen is de Afdeling van oordeel dat het wegrijden op een net gekochte of gerepareerde motor niet onder laad- en losactiviteiten valt. Ook als een klant op een motor komt aanrijden om deze ter reparatie aan te bieden, valt dit niet onder laad- en losactiviteiten. Het geluid dat hierdoor wordt veroorzaakt, moet dus wel worden betrokken bij de beoordeling of wordt voldaan aan de grenswaarden voor het maximale geluidsniveau als bedoeld in de artikelen van het Abm.

JnB 2026, 758

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3925](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, 2.3a lid 1, 2.20 lid 1

Woningwet 1b

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 2 lid 1 onder b

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BIBOB. Weigering omgevingsvergunning uitbreiding hostel. Het college mag in beginsel handhavingsbesluiten die nog niet onherroepelijk zijn ten grondslag leggen aan de weigering van een vergunning, maar accepteert daarmee ook het risico dat deze besluiten later vernietigd worden. Verwijzing naar ABRS 21-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2294](#), onder 8.1.

Het oordeel van de Rechtbank Midden-Nederland in de uitspraak van 21-10-2022 heeft alleen rechtskracht in het geschil over de last onder bestuursdwang en strekt zich niet uit tot een ander besluit in een ander geschil, zoals het onderhavige besluit over de weigering van de omgevingsvergunning. Verwijzing naar ABRS 06-12-2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AZ3741](#), onder 2.2.1.

Het in artikel 3 van de Wet Bibob genoemde begrip "vermoeden" is betrokken op het in relatie staan tot strafbare feiten en niet op die strafbare feiten. Wat betreft die strafbare feiten is niet vereist dat die op grond van een onherroepelijke veroordeling van de dader in rechte zijn vastgesteld. Wel moet aannemelijk zijn dat die strafbare feiten zijn gepleegd. Dat betekent dat zozeer waarschijnlijk is dat die feiten hebben plaatsgevonden, dat ze daarom als vaststaand moeten worden aangenomen. Verwijzing naar ABRS 20-07-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR2279](#). I.c. wordt geoordeeld dat het college de gestelde overtreding onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4130](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 759

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4127](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 3.10, 3.20, 3.21, 3.24

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. REIKWIJDTE BEGRIP JACHT. ZORGPLICHT.

ONNODIG LIJDEN. Afwijzing handhavingsverzoek tegen doden haas in jachtveld door drijver met drijfstock. I.c. wordt geoordeeld dat onder jagen niet wordt verstaan het doden van reeds aangeschoten wild. De verplichting van artikel 3.24 lid 1 van de Wnb van het voorkomen van onnodig lijden ziet ook op het handelen van een drijver indien hij direct na de jacht een aangeschoten dier aantreft en dit afmaakt. De Wnb voorziet niet in een regeling die bepaalt met welke middelen een al aangeschoten dier vervolgens mag worden afgemaakt.

Desalniettemin levert het gebruik van een drijfstock door de drijver in dit geval geen overtreding op van artikel 3.24, eerste lid, van de Wnb.

[...] De reikwijdte van het begrip 'jacht' in de Wnb

[...] 6.1. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat wat door SAR is aangevoerd geen aanleiding geeft om af te wijken van de bestaande uitleg van het begrip 'jacht'. Zij onderschrijft de uitspraak van de rechtbank. Uit de rechtspraak van de kantonrechter en de Hoge Raad volgt dat onder jagen in de zin van de Jachtwet niet wordt verstaan het doden van reeds aangeschoten wild. Deze uitleg van 'jacht' in de Jachtwet is vervolgens ook opgenomen in de wettelijke kaders van de wetten die de Jachtwet hebben opgevolgd. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, volgt uit de wetgevingsgeschiedenis van de Flora- en Faunawet en de daaropvolgende Wnb, dat er wat betreft de begrippen 'jagen' en 'jacht' geen inhoudelijke wijziging is beoogd ten opzichte van de Jachtwet (Kamerstukken II 1992/93, 23 147, nr. 3, p. 65 en Kamerstukken II, 2011/12, 33 348, nr. 3, p. 247). De wetgever heeft hierin een bewuste afweging gemaakt. Het had op de weg van de wetgever gelegen om de definitie aan te passen, als zij daar aanleiding voor had gezien. De Afdeling ziet in dit geval ook geen concrete aanknopingspunten die ertoe moeten leiden dat het begrip 'jacht' anders zou moeten worden uitgelegd dan volgt uit de rechtspraak van de kantonrechter en de Hoge Raad van 8 juni 1932, ECLI:NL:KTGBRN:1932:1 en 4 maart 1958, ECLI:NL:HR:1958:74.

De conclusie van de advocaat-generaal Machielse van 15 mei 2007, [ECLI:NL:PHR:2007:AZ0281](#), waar de SAR op de zitting bij de Afdeling naar heeft verwezen, verandert dat oordeel niet. In deze conclusie is wat betreft de reikwijdte van het begrip 'jacht' slechts bevestigd dat de regelingen voor de jacht ook betrekking hebben op het bemachtigen en doden van wild in het kader van bestrijding van schade door wildsoorten.

In dit geval was er geen sprake meer van 'jacht' op de haas. Dat betekent dat de lijst met verboden middelen tijdens de jacht uit artikel 3.21, eerste lid, van de Wnb, niet van toepassing is.

[...] Onnodig lijden

[...] 7.1. In dit geval was de jacht op de haas tijdens het handelen van de drijver al geëindigd. De jager had de haas immers beschoten en was in de veronderstelling dat deze dood was. Gelet op wat in rechtsoverweging 5.1 is geoordeeld, valt het daarna alsnog afmaken van de aangeschoten haas niet onder de reikwijdte van de jacht.

De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat ook geen sprake was van een overtreding van het algemene verbod op het doden van dieren uit artikel 3.10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wnb. Op grond van artikel 3.20, eerste lid, is het een jachthouder toegestaan in zijn jachtveld wild te

vangen en te doden, en ingevolge het vierde lid, onder a, is die uitzondering van overeenkomstige toepassing voor degenen die zich in het gezelschap van de jachthouder bevinden. Daaronder kan ook een drijver worden verstaan. In dit geval is de haas gedood op grond van artikel 3.24, eerste lid, van de Wnb, dat bepaalt dat eenieder die een in het wild levend dier doodt of vangt voorkomt dat het dier onnodig lijdt. Deze verplichting sluit aan bij de systematiek van de Wnb, die onder meer gaat over het doden van soorten en dieren in het kader van overlastbestrijding, faunabeheer en jacht. De verplichting biedt, zoals SAR terecht betoogt, geen zelfstandige grondslag voor het doden van dieren, maar moet worden gezien in het licht van het doden van dieren voor zover dat in de Wnb wordt gereguleerd en toegestaan. De verplichting van het voorkomen van onnodig lijden ziet daarom ook op het handelen van een drijver indien hij direct na de jacht een aangeschoten dier aantreft en dit afmaakt.

Het klopt dat, zoals SAR terecht heeft aangevoerd, de Wnb niet voorziet in een regeling die bepaalt met welke middelen een al aangeschoten dier vervolgens mag worden afgemaakt. Desalniettemin levert het gebruik van een drijfstock door de drijver in dit geval naar het oordeel van de Afdeling geen overtreding op van artikel 3.24, eerste lid, van de Wnb. Op de zitting bij de Afdeling hebben het college en [jager] en [drijver] toegelicht dat in de praktijk van de jacht het doden van aangeschoten wild met een nekslag met een object of met de hand als de meest aangewezen manier ("best practice") wordt gezien. Dit is ook wat aspirant-jagers in hun opleiding wordt onderwezen. Dit is op de zitting ook bevestigd door de toezichthouder van het college. Het alternatief, waarbij de jager zich na het schieten van de haas, in de veronderstelling deze te hebben gedood, er eerst door de drijver op moet worden gewezen dat de haas nog leeft, waarna de jager zich naar het dier zou moeten begeven om het met een wettelijk toegestaan middel uit zijn lijden te verlossen, zou de haas naar alle waarschijnlijkheid juist langer hebben doen lijden, gelet op de afstand die de jager zou moeten overbruggen. Een nieuw schot was ook niet wenselijk, omdat er drijvers in het jachtveld aanwezig waren. Hierbij merkt de Afdeling op dat uit de wetsgeschiedenis van artikel 3.24, eerste lid, van de Wnb wel volgt dat voor zover het vangen en doden van een dier in het kader van de wet is toegestaan, steeds een afweging zal moeten worden gemaakt of er andere en meer diervriendelijke methoden en middelen bestaan om het doel te bereiken. (Kamerstukken II, 2011/12, 33 348, nr. 3, p. 177). Zowel de jager als de drijver dienen in dit soort gevallen dus steeds af te wegen welke methode het meest diervriendelijk, effectief en veilig is om het dier zo snel mogelijk uit zijn lijden te verlossen. [...]

JnB 2026, 760

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4112](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Habitatrichtlijn 6 lid 3

Dienstenrichtlijn 10 lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. DIENSTENRICHTLIJN. Weigering natuurvergunningen aan bedrijf dat geïsoleerde sandwichpanelen produceert op ongeveer 3,7 en 3,3 kilometer van het Natura 2000-gebied Veluwe. De productie van goederen is geen dienst als bedoeld in de Dienstenrichtlijn. De Dienstenrichtlijn is hier niet van toepassing. Artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, dat een implementatie is van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn, valt niet binnen het toepassingsbereik van de Dienstenrichtlijn. REFERENTIESITUATIE BEMESTEN. Verwijzing naar Delversduin-uitspaak ABRS 28-05-2025,

[ECLI:NL:RVS:2025:2404](#). Omdat de toestemming voor bemesten die op de referentiedatum bestond, nadien niet ononderbroken van kracht is geweest, kan i.c. geen referentiesituatie worden ontleend aan het bemesten. **VERPLICHTING MAKEN PASSENDE BEOORDELING**. In artikel 2.8, eerste lid, van de Wnb staat dat de aanvrager van de natuurvergunning een passende beoordeling maakt van de gevolgen van het project voor Natura 2000-gebieden. De rechtbank heeft gelet daarop terecht overwogen dat de plicht om de passende beoordeling te maken op het bedrijf rust en niet op het college. **EIGENDOMSRECHT**. Geen strijd met het recht tot bescherming van eigendom.

JnB 2026, 761

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4116](#)

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Habitatrichtlijn 6 lid 3

EU Handvest 17

EVRM EP 1

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. REFERENTIESITUATIE. GEWIJZIGDE RECHTSPRAAK INTERN SALDEREN. Weigering natuurvergunning melkveehouderij.

Verwijzing naar ABRS 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) r.o. 18.1. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt in het geval van appellant niet mee dat de referentiesituatie ontleend zou moeten worden aan de toestemming die gold op het moment waarop hij op basis van de Nederlandse natuurwetgeving of door toepassing van nieuwe rekenmodellen, natuurvergunningplichtig werd. Die momenten zijn in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie over artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn niet relevant voor de beoordeling die op grond van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn moet plaatsvinden. Geen strijd met het legaliteitsbeginsel en het recht tot bescherming van eigendom.

[...] 4.2. In dit geval is niet eerder een natuurvergunning verleend voor het bedrijf van [appellant]. Wel is voor de vroegste relevante referentiedatum - 7 december 2004 - de melding op grond van het Besluit melkrunderveehouderijen Hinderwet uit 1992 gedaan. De melding op grond van het Activiteitenbesluit van 28 juli 2013 dateert van na de relevante referentiedatum. Deze melding ziet op een activiteit met grotere gevolgen voor Natura 2000-gebieden dan de op de referentiedatum toegestane activiteit. Dat betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [appellant] wel een referentiesituatie kan ontleenen aan de melding uit 1992, maar niet aan de melding uit 2013.

4.3. De Afdeling ziet met de rechtbank geen aanleiding om [appellant] te volgen in zijn betoog dat het rechtszekerheidsbeginsel in zijn geval meebrengt dat de referentiesituatie ontleend zou moeten worden aan de toestemming die gold op het moment waarop hij op basis van de Nederlandse natuurwetgeving of door toepassing van nieuwe rekenmodellen, natuurvergunningplichtig werd. Die momenten zijn in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie over artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn niet relevant voor de beoordeling die op grond van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn moet plaatsvinden. Het Hof acht in plaats daarvan de toestemming voor een activiteit die gold op het moment waarop artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn van toepassing werd voor een Natura 2000-gebied en het besluit waarbij met toepassing van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn toestemming werd verleend voor een project, relevant voor de beantwoording van de vraag of een activiteit beoordeeld moet worden op grond van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn. De rechtspraak over de toestemming waaraan een referentiesituatie kan worden

ontleend die als mitigerende maatregel in een passende beoordeling mag worden betrokken, sluit bij die momenten aan.

De vraag wanneer voor de wijziging van een bestaand project een natuurvergunning nodig is, staat los van de vraag aan welke toestemming een referentiesituatie kan worden ontleend. Het rechtszekerheidsbeginsel verzet zich niet tegen de toepassing van deze vaste rechtspraak in dit geval. Dat [appellant], zoals hij stelt, in 2013 geen natuurvergunning kon aanvragen voor de bedrijfssituatie waarvoor hij toen een milieumelding deed, is voor het bepalen van de referentiesituatie niet van belang. Ook als [appellant] in 2013 wel een natuurvergunning had kunnen aanvragen, had hij voor de verlening van die natuurvergunning de milieumelding uit 1992 als referentiesituatie kunnen inzetten. Dat is bij de aanvraag die nu voorligt nog steeds het geval, mits voldaan wordt aan de voorwaarden uit de 18 december-uitspraak. Vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 22 april 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2259](#), waarin zij overwoog dat de te late implementatie van de natuurvergunningplicht niet meebrengt dat een referentiesituatie kan worden ontleend aan de toestemming die gold voor die implementatie.

De toepassing van deze vaste rechtspraak betekent niet dat in de Wnb met terugwerkende kracht is voorzien in een vergunningplicht voor het bedrijf van [appellant]. Het betoog over het legaliteitsbeginsel slaagt alleen al daarom niet.

4.4. Op de zitting is besproken dat de Afdeling in het beroep dat [appellant] doet op artikel 1 van het EP bij het EVRM een beroep op artikel 17 van het EU Handvest zal lezen, omdat in deze zaak Unierecht, namelijk de Habitatrichtlijn, van toepassing is. Het Hof heeft, onder verwijzing naar artikel 52, derde lid, van het EU Handvest, overwogen dat voor de uitleg van artikel 17 van het EU Handvest aangesloten moet worden bij de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) over artikel 1 van het EP bij het EVRM.

De Afdeling onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat het college niet in strijd met het recht tot bescherming van eigendom heeft gehandeld door de natuurvergunning te weigeren. Voor zover de weigering van de natuurvergunning een inbreuk zou vormen op het recht tot bescherming van eigendom, is deze inbreuk naar het oordeel van de Afdeling gerechtvaardigd. Deze rechtvaardiging vloeit voort uit de in artikel 2.7 van de Wnb opgenomen vergunningplicht. Deze regulering in de Wnb dient een legitiem doel, te weten de bescherming van het milieu, in het bijzonder natuurwaarden, en het voldoen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het Unierecht, in dit geval de Habitatrichtlijn. Er zijn geen omstandigheden gebleken op grond waarvan geoordeeld moet worden dat [appellant] op zo'n onevenredige wijze is getroffen dat geen sprake zou zijn van een "fair balance" tussen zijn belang en de belangen gediend met het in deze regels opgenomen vergunningenregime. Daarbij is van belang dat de vergunningplicht geldt voor alle projecten die significante gevolgen kunnen hebben voor Natura 2000-gebieden. Ook neemt de Afdeling daarbij in aanmerking dat het college de natuurvergunning terecht heeft geweigerd, omdat significante gevolgen van de aangevraagde activiteit op basis van de bij de aanvraag gevoegde gegevens niet op voorhand kunnen worden uitgesloten.

Met deze weigering staat niet vast dat [appellant] geen natuurvergunning kan krijgen voor zijn bedrijf. Voor het antwoord op de vraag of een natuurvergunning kan worden verleend, dient [appellant] een passende beoordeling van de gevolgen van de aangevraagde activiteit te laten maken. Het college heeft op de zitting de handreiking gedaan om met [appellant] te bezien wat daarvoor nodig is. [...]

JnB 2026, 762

ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4152](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

EVRM 6, 13

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. RELATIVITEITSVEREISTE. Verlenen natuurontheffing. Poelkikkers. Waterspitsmuizen. I.c. kan de Afdeling zich vinden in de conclusie van de rechtbank dat het relativiteitsvereiste in de weg staat aan vernietiging van het besluit van 22 juli 2024 en 10 juni 2025 en ziet geen aanleiding om anders te oordelen. Met artikel 8:69a van de Awb wordt het recht op toegang tot de rechter niet in zijn kern aangetast. Nu artikel 8:69a van de Awb het beroep op een rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel alleen beperkt als deze rechtsregel of dit algemeen rechtsbeginsel niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept en deze beperking niet als onevenredig kan worden aangemerkt, kan niet staande worden gehouden dat met dit artikel niet aan de eisen van artikel 6 van het EVRM wordt voldaan. Om dezelfde reden is artikel 8:69a van de Awb niet in strijd met artikel 13 van het EVRM.

JnB 2026, 763

Rechtbank Midden-Nederland, 13-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:4229](#)

gedeputeerde Staten van Flevoland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.13a lid 4

NATUURBESCHERMING. PAS. LEGALISATIEPROGRAMMA.

AANVRAAG. ONTVANKELIJKHEID. Het standpunt van eisers i.c. dat het aanleveren van verificatiegegevens moet worden aangemerkt als een legalisatieverzoek dat heeft te gelden als een formele vergunningaanvraag wordt niet gevolgd. Een aanvraag is een verzoek van een belanghebbende om een besluit te nemen. De eerste en tweede stap van het legalisatieprogramma betreffen nog slechts het verificatieproces, dat leidt tot een bericht van gedeputeerde staten (de derde stap) over de vraag of het PAS-project vergunningplichtig is, en zo ja, of het kan worden opgenomen in het legalisatieprogramma. Dit bericht van gedeputeerde staten is dan ook een bestuurlijk rechtsoordeel. Een bestuurlijk rechtsoordeel is in de regel geen besluit. Omdat het bericht van gedeputeerde staten een bestuurlijk rechtsoordeel is dat niet gelijk kan worden gesteld met een besluit, kan het aanleveren van verificatiegegevens door eisers ook niet worden aangemerkt als een aanvraag. Dat betekent dat gedeputeerde staten de ingebrekestellingen die eisers hebben ingediend, terecht hebben afgewezen.

JnB 2026, 764

MK Rechtbank Noord-Holland, 09-07-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:7512](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. NATUURVERGUNNING. Afwijzing

handhavingsverzoek tegen het zonder natuurvergunning aanleggen van een nieuwe woonwijk in de Bloemendalerpolder. GEWIJZIGDE RECHTSPRAAK INTERN SALDEREN. In de

uitspraken van 18-12-2024 [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:4909](#) heeft de Afdeling expliciet overgewogen dat het gewijzigde toetsingskader direct van toepassing is in lopende en toekomstige handhavingsprocedures. Hier is sprake van “een lopende handhavingsprocedure”, omdat het bestreden besluit nog niet onherroepelijk is. **OVERTREDING. BEVOEGDHEID. OVERGANGSPERIODE.** I.c. kan van een overgangsperiode als bedoeld in de nieuwe jurisprudentie strikt genomen geen sprake zijn. Materieel is echter wel sprake van eenzelfde situatie als de in de 18-december uitspraken bedoelde situatie waarvoor een overgangsperiode is bepaald en in deze zaak moet overeenkomstig worden gehandeld.

[...] *De nieuwe jurisprudentie van de Afdeling*

4. De rechtbank is van oordeel dat de jurisprudentie van de Afdeling van 18 december 2024 en 28 mei 2025 (verder de nieuwe jurisprudentie) bij de beoordeling van dit beroep moet worden betrokken en legt dat als volgt uit. In de uitspraken van 18 december 2024 heeft de Afdeling⁷ expliciet overgewogen dat het gewijzigde toetsingskader direct van toepassing is in lopende en toekomstige handhavingsprocedures. De rechtbank is van oordeel dat hier sprake is van “een lopende handhavingsprocedure”, omdat het bestreden besluit nog niet onherroepelijk is. De stelling van het college en GEM dat van een lopende handhavingsprocedure slechts sprake is totdat op het bezwaar is beslist, volgt de rechtbank niet. De Afdeling heeft dit immers niet zo omschreven in haar uitspraken van 18 december 2024 of enige uitzondering gemaakt op de directe toepassing. Als dit standpunt wel gevolgd zou worden, leidt dit feitelijk tot een ex tunc-toetsing van het bestreden besluit, waar de Afdeling juist expliciet van af is gegaan in deze nieuwe jurisprudentie.

[...] *Heeft het college de bevoegdheid om handhavend op te treden?*

[...] 6.2 De rechtbank is van oordeel dat de activiteiten die GEM uitvoert voor de Bloemendalerpolder als één project gezien moeten worden. Het handhavingsverzoek van de Stichting had ook betrekking op het gehele project. De rechtbank stelt verder vast dat de activiteiten voor het project Bloemendalerpolder zijn gestart vóór 1 januari 2020. De eerste omgevingsvergunning is immers aan GEM verleend in november 2019 en het handhavingsverzoek voor de activiteiten van GEM in de Bloemendalerpolder dateert van 10 juli 2019. Ter zitting is verder gebleken dat deze werkzaamheden tot op heden nog steeds plaatsvinden en dat een overgroot deel van de beoogde 2.750 woningen inmiddels is opgeleverd. De rechtbank is, gelet hierop, van oordeel dat van een overgangsperiode als bedoeld in de nieuwe jurisprudentie van de Afdeling strikt genomen geen sprake kan zijn.

6.3 De rechtbank is echter van oordeel dat materieel wel sprake is van eenzelfde situatie als de in de 18-december uitspraken bedoelde situatie waarvoor een overgangsperiode is bepaald en dat in deze zaak overeenkomstig moet worden gehandeld. De rechtbank legt dat als volgt uit.

Uit de nieuwe jurisprudentie blijkt dat de Afdeling uit oogpunt van rechtszekerheid voor het bepalen van een overgangsperiode heeft gekozen. Met het bepalen van een overgangsperiode waarin niet handhavend kan worden opgetreden door het bevoegd gezag, wordt namelijk recht gedaan aan initiatiefnemers die (onder meer op basis van de rechtspraak van de Afdeling) veronderstelden dat voor hun activiteit geen natuurvergunning nodig was en hun handelen daarop hebben afgestemd. Daarvan is hier ook sprake. De Wnb kende tot 1 januari 2020 de verslechteringsvergunning. Ten tijde van het primaire besluit had GEM die verslechteringsvergunning wel nodig, maar het college stelde zich in het primaire besluit op het standpunt dat dit niet zo was. Vervolgens wijzigde op 1 januari 2020 de natuurvergunningplicht, waardoor de verslechteringsvergunning verviel. Dat betekent dat ten tijde van het bestreden besluit GEM niet langer een natuurvergunning nodig had. In zoverre is deze constatering van het college in het bestreden besluit van 26 oktober 2022 dan ook juist. GEM

heeft dus in de gehele projectperiode en in ieder geval sinds het primaire besluit van 2 september 2019 steeds de veronderstelling gehad dat zij geen natuurvergunning nodig had.

Door de onmiddellijke werking van de uitspraken van de Afdeling over intern salderen van 18 december 2024, zijn de activiteiten waarvoor op grond van de voorheen geldende rechtspraak over intern salderen geen natuurvergunning nodig was, nu alsnog vergunningplichtig vanaf december 2024. Als voorwaarde geldt wel dat de activiteiten na de uitspraak nog in uitvoering zijn en significante gevolgen daarvan niet op grond van objectieve gegevens op voorhand zijn uitgesloten. Ook dat is hier het geval.

6.4 Dat betekent dat de rechtbank aanleiding ziet om de door de Afdeling bepaalde overgangsperiode ook in deze zaak van toepassing te achten. Het college is daardoor niet bevoegd om handhavend op te treden tot 1 januari 2030.

6.5 Ten slotte merkt de rechtbank nog op dat de Afdeling in de nieuwe jurisprudentie⁹ nog wel heeft overwogen dat het niet zo is dat het bevoegd gezag in de overgangsperiode in het geheel niet kan optreden tegen de voortzetting van de activiteiten. Het bevoegd gezag kan, als de beperking of beëindiging van een activiteit nodig is als passende maatregel om verslechtingen of significante verstoringen van natuurwaarden in een Natura 2000-gebied te voorkomen, de instrumenten die de Omgevingswet daarvoor kent (zoals de specifieke zorgplicht en het stellen van maatwerkvoorschriften) voor deze activiteiten inzetten. Het college zal dit alsnog moeten beoordelen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2026, 765

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4114](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen, appellant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. PASSIEVE RISICOAANVAARDING. Afwijzing

tegemoetkoming in planschade. In geschil is of het bouwplan in beginsel past binnen het vorige bestemmingsplan. Geoordeeld wordt dat de rechtbank daarbij ten onrechte heeft betrokken dat relevant is dat het college de aanvraag in eerste instantie buiten behandeling heeft gesteld. Het gaat om de passendheid van het bouwplan zoals dat is ingediend.

Beoordeeld moet worden of appellant tijdig een adequate poging heeft gedaan om de destijds nog bestaande rechten veilig te stellen. Daarvan is geen sprake als appellant om iets anders heeft gevraagd dan wat destijds binnen de mogelijkheden van het bestemmingsplan paste.

Enkel de daadwerkelijk ingediende aanvraag en stukken zijn relevant voor de beoordeling of sprake is van een concrete poging. Verwijzing naar ABRS 24-07-2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:2541](#). Gesprekken die voorafgaand aan de benuttingsperiode met de gemeente hebben plaatsgevonden over het realiseren van andere bouw- en

gebruiksmogelijkheden dan die onder het nieuwe bestemmingsplan zouden komen te vervallen is geen concrete poging om de bestaande bouw- en gebruiksmogelijkheden te

benutten. Verwijzing naar ABRS 31-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2102](#). Slechts relevant is of de aanvraag die appellant heeft ingediend in beginsel past binnen het oude, destijds geldende planologische regime.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2026, 766

MK CRvB, 01-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:869](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW)

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 1 aanhef onder d, 5

WW. DAGLOON. Het Uvw heeft bij de vaststelling van het WW-dagloon terecht de maandelijksse betalingen van de vakantietoeslag en de dertiende maand afgetrokken van het sv-loon in de referteperiode. Appellante heeft niet aangetoond dat de gegevens over het arbeidsvoorwaardenbedrag in de polisadministratie onjuist zijn. Aangevallen uitspraak bevestigd.

5.3.1. Geoordeeld wordt dat het Uvw bij de vaststelling van het WW-dagloon artikel 5, eerste lid, van het Dagloonbesluit juist heeft toegepast. Hiertoe wordt het volgende overwogen. Ingevolge artikel 4.7 van de destijds geldende CAO had appellante iedere maand recht op een bedrag van ongeveer 20% van haar maandsalaris aan Mijn Keuze Budget (Budget). Dit Budget bestond uit een bedrag aan vakantiegeld, dertiende maand en een Bijdrage Individueel Sparen. Het Budget betreft dus een arbeidsvoorwaardenbedrag in de zin van het Dagloonbesluit. In de CAO is bepaald dat het opgebouwde arbeidsvoorwaardenbedrag maandelijks wordt uitbetaald als de werknemer geen (andere) keuze heeft gemaakt ter besteding van het opgebouwde bedrag. Anders dan appellante heeft aangevoerd, komen de maandelijksse uitbetaalde bedragen aan vakantiegeld, de dertiende maand en de bijdrage Individueel Sparen ten laste van een opgebouwd arbeidsvoorwaardenbedrag. Dat het bedrag dat appellante in een maand heeft opgebouwd aan arbeidsvoorwaardenbedrag in diezelfde maand wordt uitbetaald, maakt niet dat er geen maandelijksse opbouw plaatsvindt. Zoals op de zitting is besproken geldt dat ook als het bedrag dat wordt opgebouwd in dezelfde maand wordt uitbetaald de werkgever dit bedrag bij zijn loonaangifte van die maand moet verantwoorden; hij moet dan bij de loonaangifte de opbouw en de uitbetaling apart verantwoorden. De opbouw telt immers mee voor het dagloon (factor C) en het uitbetaalde bedrag niet (factor B). Zou appellante worden gevolgd in haar redenering dan zou het arbeidsvoorwaardenbedrag dubbel worden meegeteld bij de berekening van het WW-dagloon, omdat het opgebouwde arbeidsvoorwaardenbedrag als factor C wordt opgeteld bij factor A. Dit betekent dat het Uvw bij de vaststelling van het WW-dagloon terecht de maandelijksse betalingen van de vakantietoeslag en de dertiende maand heeft afgetrokken van het sv-loon in de referteperiode.

5.3.2. Appellante wordt niet gevolgd in haar standpunt dat het Uvw is uitgegaan van onjuiste bedragen aan opgebouwd en als loon uitbetaald arbeidsvoorwaardenbedrag. Het Uvw is voor de factoren B en C, zoals genoemd in artikel 5, eerste lid, van het Dagloonbesluit, uitgegaan van de bedragen die in de polisadministratie zijn vermeld onder de rubrieken 'Opname arbeidsvoorwaardenbedrag' en 'Opbouw arbeidsvoorwaardenbedrag'. Dit betreft de loongegevens zoals die door de werkgever zijn opgegeven bij de Belastingdienst. Volgens vaste rechtspraak mag het Uvw uitgaan van de gegevens in de polisadministratie, tenzij de verzekerde aantoont dat deze gegevens onjuist zijn. [...] Appellante heeft met het in beroep ingebrachte overzicht met afwijkende

bedragen niet aangetoond dat de loonaangifte van de werkgever onjuist is. Daartoe overweegt de Raad dat appellante de maandelijkse uitbetaalde bedragen aan vakantiegeld, dertiende maand en bijdrage Individueel Sparen niet heeft opgenomen in haar overzicht, terwijl deze bedragen wel behoren tot het uitbetaalde arbeidsvoorwaardenbedrag. Gelet op deze omstandigheden heeft appellante nog niet aangetoond dat de gegevens over het arbeidsvoorwaardenbedrag in de polisadministratie onjuist zijn. [...]

5.4. Het hoger beroep slaagt niet. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat het Uvw het WW-dagloon terecht heeft vastgesteld op € 205,23. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 767

MK CRvB, 02-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:895](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015)

Verordening maatschappelijke ondersteuning Amsterdam 2015 (verordening)

WMO 2025. VERHUIZING VAN AANGEPASTE STUDIO NAAR DRIEKAMERAPPARTEMENT.

VOORZIENBAARHEID. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college de aanvraag van appellant heeft mogen afwijzen op de grond dat het voor appellant bij de verhuizing naar het driekamerappartement voorzienbaar was dat een aanpassing van de keuken noodzakelijk zou zijn. Er is geen grond om tot het oordeel te komen dat het college de hardheidsclausule had moeten toepassen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.1. Wat appellant heeft aangevoerd, komt erop neer dat geen sprake is van voorzienbaarheid zoals bedoeld in artikel 4.1, derde lid, onder d, van de verordening. Volgens appellant is hij verhuisd vanwege zwaarwegende en feitelijk dwingende omstandigheden, namelijk dat de studio niet geschikt was voor bewoning door hem en zijn opgroeiende zoon. Deze beroepsgrond slaagt niet.

4.2. Volgens artikel 4.1, derde lid, onder d, van de verordening hanteert het college bij de beoordeling van de aanvraag het criterium dat geen sprake is van voorzienbaarheid. Gelet op de omstandigheid dat appellant in zijn studio een aanvraag heeft gedaan op grond van de Wmo 2015 voor een onderrijdbare keuken, die door het college is verstrekt, kon appellant voorzien dat het gebruik van de standaardkeuken in het driekamerappartement voor problemen zou zorgen. In die zin was de gevraagde aanpassing voorzienbaar. Dat appellant, omdat zijn studio voor hem was aangepast, ervan uitging dat ook deze keuken zou worden aangepast kan niet leiden tot het oordeel dat het college tot deze aanpassing gehouden was.

4.3. Het voorgaande betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het college de aanvraag van appellant heeft mogen afwijzen op de grond dat het voor appellant bij de verhuizing naar het driekamerappartement voorzienbaar was dat een aanpassing van de keuken noodzakelijk zou zijn. Net als de rechtbank komt de Raad dan ook niet toe aan bespreking van de gronden van appellant gericht tegen afschrijving van de onderrijdbare keuken in de studio en de alternatieven bij het gebruik van de standaardkeuken in het driekamerappartement.

Bijzondere omstandigheden

4.4. Wat appellant verder heeft aangevoerd, begrijpt de Raad zo dat volgens appellant sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college, gelet op het evenredigheidsbeginsel en de hardheidsclausule van artikel 9.1 van de verordening, de maatwerkvoorziening had moeten verstrekken. Deze bijzondere omstandigheden zijn volgens appellant daarin gelegen dat hij zonder aangepaste keuken niet op een veilige wijze voedsel voor zichzelf en zijn kinderen kan bereiden. Deze beroepsgrond slaagt alleen al niet, omdat appellant ter zitting heeft verklaard dat zijn ouders en zijn vriendin voor hem en zijn kinderen koken. Dit betekent dat in deze levensbehoefte wordt voorzien. Ook anderszins is de Raad niet gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college de maatwerkvoorziening had moeten verstrekken. De Raad kan begrijpen dat appellant blij was dat hij in de moeilijke woningmarkt van Amsterdam al na een relatief korte zoektijd een grotere woning had gevonden, maar ziet daarin geen grond om tot het oordeel te komen dat het college de hardheidsclausule had moeten toepassen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2026, 768

MK ABRS, 15-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4132](#)

burgemeester van Almelo.

Algemene Plaatselijke Verordening Almelo

APV. PRIVAAT-PUBLIEKRECHT. Verlenen alcohol- en exploitatievergunning. Van een onaanvaardbare doorkruising van het publiekrecht kan sprake zijn als het bestuursorgaan een handeling verricht op grond van het privaatrecht, terwijl het hetzelfde resultaat kan bereiken op grond van een publiekrechtelijke regeling. Niet is gebleken dat de burgemeester op grond van het privaatrecht handelingen heeft verricht om het door hem gewenste resultaat te bereiken. De burgemeester heeft immers gebruik gemaakt van zijn publiekrechtelijke bevoegdheid om terrasvergunningen te verlenen. Anders dan appellante meent kunnen privaatrechtelijke mogelijkheden worden beperkt door publiekrechtelijk handelen van een bestuursorgaan. De aanwending van de bevoegdheid die de burgemeester op grond van de Algemene Plaatselijke Verordening Almelo heeft om een terrasvergunning te verlenen, is niet afhankelijk van de toestemming van de eigenaar van de gronden waarop de aanvraag om een terrasvergunning betrekking heeft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandigheden

JnB 2026, 769

MK Rechtbank Noord-Holland, 14-07-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:8526](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet Luchtvaart

Regeling grondafhandeling luchtvaartterreinen (Regeling)

Arbeidsomstandighedenwet 16 lid 8, 27 lid 1

Arbeidsomstandighedenbesluit 5.2, 5.3

ARBO. EIS TOT NALEVING. Opleggen eis tot naleving aan Menzies over de wijze waarop bagage wordt afgehandeld op Schiphol. I.c. wordt geoordeeld dat de minister bij de heroverweging in bezwaar feiten en omstandigheden moet meewegen die zich na het opleggen van de eis hebben voorgedaan. De minister dient in de heroverweging in bezwaar eerst te bezien of het besluit op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de beslissing in primo destijds terecht is genomen. Vervolgens dient de minister feiten en omstandigheden die zich *na* de gestelde eis tot naleving hebben voorgedaan bij zijn heroverweging te betrekken. De minister heeft dit toetsingskader miskend. Het bestreden besluit dateert van 8 mei 2024. Daarin motiveert de minister de eis tot naleving en haar standpunt dat Menzies meer had kunnen doen enkel met de gedane inspecties die hebben plaatsgevonden *voorafgaand* aan de gestelde eis tot naleving. De minister heeft aldus nagelaten om in de heroverweging de feiten en omstandigheden te betrekken die zich na het stellen van de eis tot naleving hebben voorgedaan. Verwijzing naar ABRS, 28-10-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2571](#) en CBb 18-10-2022, [ECLI:NL:CBB:2022:707](#).

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBNHO:2026:8528](#), [ECLI:NL:RBNHO:2026:8529](#) en [ECLI:NL:RBNHO:2026:8530](#).

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Minister moet opnieuw besluit nemen over bagage-afhandelbedrijven Schiphol") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2026, 770

MK ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3477](#)

Dienst Toeslagen.

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 2.1 lid 1, lid 2

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen 1.6

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. COMPENSATIE. ONREGELMATIGHEDEN. I.c. wordt geoordeeld dat de Dienst Toeslagen terecht geen compensatie, als bedoeld in artikel 2.1, lid 1, van de Wht, heeft toegekend. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de onregelmatigheden niet aan haar toerekenbaar zijn. Niet in geschil is dat [appellante] in de jaren 2011, 2013 en 2014, en in de daaraan voorafgaande periode, niet werkte, 80-100% arbeidsongeschikt was en geen re-integratietraject volgde. Onder die omstandigheden lag het

op de weg van appellante om na te gaan of zij wel recht had op kinderopvangtoeslag, voordat zij die aanvraag, dan wel op het moment dat aan haar voorschotten kinderopvangtoeslag werden toegekend op basis van een toekenning over een voorafgaand toeslagjaar.

[...] 3.3. Kinderopvangtoeslag is bedoeld om arbeidsparticipatie te vergroten. Op grond van de destijds geldende artikelen 1.5, eerste lid, en 1.6, eerste lid, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen bestond in de hierboven genoemde toeslagjaren primair recht op kinderopvangtoeslag als de aanvrager - kort gezegd - werkte en gebruikmaakte van kinderopvang. Daarnaast bestond onder meer recht op kinderopvangtoeslag als de aanvrager een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving en in dat kader werkzaamheden verrichtte gericht op re-integratie. Niet in geschil is dat [appellante] in de jaren 2011, 2013 en 2014, en in de daaraan voorafgaande periode, niet werkte, 80-100% arbeidsongeschikt was en geen re-integratietraject volgde. Onder die omstandigheden lag het op de weg van [appellante] om na te gaan of zij wel recht had op kinderopvangtoeslag, voordat zij die aanvraag, dan wel op het moment dat aan haar voorschotten kinderopvangtoeslag werden toegekend op basis van een toekenning over een voorafgaand toeslagjaar.

3.4. Uit de omstandigheid dat de Dienst Toeslagen voor de jaren 2009, 2010 en 2011 kinderopvangtoeslag heeft toegekend, volgt niet dat [appellante] ervan mocht uitgaan dat dit juist was, nu zij immers in die jaren niet werkte en die toekenning was gebaseerd op de informatie die [appellante] daarvoor heeft aangeleverd. Daaruit volgt dus ook niet dat [appellante] in de jaren 2013 en 2014, onder gelijkblijvende omstandigheden, recht zou hebben op kinderopvangtoeslag. Zoals de Dienst Toeslagen naar voren heeft gebracht, gaat het systeem van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen uit van de eigen verantwoordelijkheid van de aanvrager voor het juist en volledig verstrekken van de relevante gegevens. Volgens de Dienst Toeslagen wist hij niet eerder dan op 28 november 2014 dat [appellante] 80-100% arbeidsongeschikt was en geen re-integratietraject volgde, omdat zij pas toen het rapport van de arbeidsdeskundige van 20 november 2006 aan hem heeft overgelegd. Pas op 28 november 2014 beschikte de Dienst Toeslagen dus over gegevens op basis waarvan hij heeft geconcludeerd dat [appellante] geen recht had op kinderopvangtoeslag en dat in de jaren ervoor ook niet had. Daarvóór heeft hij (voorschotten) kinderopvangtoeslag toegekend op basis van gegevens die achteraf gezien onvolledig waren. [appellante] heeft weliswaar aangevoerd dat zij de gegevens van haar WIA-uitkering aan de Belastingdienst heeft doorgegeven, maar dat betekent niet dat ook de Dienst Toeslagen over die gegevens beschikte toen hij voorschotten kinderopvangtoeslag toekende voor de jaren 2011, 2013 en 2014. Voor zover [appellante] daar destijds wel van uit is gegaan en zij, gelet op de toekenning van kinderopvangtoeslag voor de jaren 2009, 2010 en 2011, erop heeft vertrouwd dat zij toen en in de jaren 2013 en 2014 daar recht op had, komen de gevolgen daarvan voor haar risico. Zij had zich er namelijk van begin af aan van op de hoogte moeten stellen of zij als niet werkende ouder wel in aanmerking kwam voor kinderopvangtoeslag.

Wat [appellante] verder heeft aangevoerd maakt dat niet anders. Zij heeft naar voren gebracht dat zij een taalachterstand heeft en dat het gastouderbureau haar heeft gezegd dat zij recht had op kinderopvangtoeslag. Dit heeft [appellante] echter niet concreet gemaakt of met stukken onderbouwd, zodat ook niet valt te beoordelen of zij reden had om van de juistheid van een dergelijke mededeling uit te gaan. Verder heeft [appellante] op de zitting van de Afdeling erop gewezen dat de Raad voor Rechtsbijstand destijds geen toevoegingen voor rechtsbijstand verleende voor bezwaar- of herzieningszaken over kinderopvangtoeslag. Deze omstandigheid zegt echter op

zichzelf niets over de vraag of [appellante] destijds ervan uit mocht gaan dat zij recht had op kinderopvangtoeslag en is in zoverre dan ook zonder betekenis voor deze zaak.

3.5. De Afdeling is daarom met de rechtbank van oordeel dat de Dienst Toeslagen terecht geen compensatie, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van de Wht, voor de bovengenoemde jaren aan [appellante] heeft toegekend. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 771

MK ABRS, 07-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3877](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2003/86 11 lid 2

Vw 2000 28

ASIEL. DNA-onderzoek in Eritrea. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister een reële mogelijkheid heeft geboden voor DNA-onderzoek en daarmee aan de samenwerkingsplicht die uit het arrest E volgt, heeft voldaan.

DNA-onderzoek in Eritrea

3.3. Het betoog van de minister dat er op hem geen plicht rust om te onderzoeken of DNA-onderzoek in Eritrea mogelijk is, slaagt in zoverre niet, dat op voorhand niet valt uit te sluiten dat onder omstandigheden het faciliteren van onderzoek ook bestaat in samenwerking met een andere EU-lidstaat die wel een vertegenwoordiging heeft in Eritrea of ten minste onderzoek door de minister naar die mogelijkheid. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3117](#), onder 4.2. De verwijzing van de minister naar de uitspraak van de Afdeling van 25 februari 2021 baat hem niet, omdat daarin is overwogen dat hij in dat geval niet was gehouden tot het faciliteren van DNA-onderzoek in Eritrea. Uit die uitspraak volgt niet dat hij in geen geval verplicht is om te onderzoeken of DNA-onderzoek in Eritrea mogelijk is.

Situatie van betrokkenen

3.4. De minister betoogt evenwel terecht dat de samenwerkingsplicht in dit geval niet zo ver strekt en dat hij daarom in het geval van betrokkenen niet gehouden is tot onderzoek naar de beste mogelijkheid voor DNA-onderzoek.

De minister wijst er terecht op dat het aan betrokkenen is om de familierechtelijke relatie aannemelijk te maken. Betrokkenen hebben de familierechtelijke relatie niet aannemelijk gemaakt met documenten. De minister heeft op 26 april 2023 betrokkenen laten weten dat hij een DNA-onderzoek wil aanbieden. Betrokkenen hebben toen zelf verzocht om naar Ethiopië te gaan voor dat onderzoek. Zij hebben zich niet op het standpunt gesteld dat een DNA-onderzoek volgens hen niet noodzakelijk is en ook niet verzocht om de familierechtelijke relatie op andere manieren aannemelijk te mogen maken. Wel hebben zij de minister meermaals verzocht om de besluitvorming aan te houden, omdat referent moeilijk met hen in contact kon komen, in eerste instantie voor het aanleveren van de door de minister gevraagde formulieren voor het DNA-onderzoek en later voor het uitreizen naar Ethiopië. Nadat bij een poging van betrokkenen om uit te reizen voor het DNA-onderzoek de ouders en drie

broers en zussen van referent zijn opgepakt en gevangengezet door de Eritrese autoriteiten, hebben zij de minister nogmaals verzocht om de besluitvorming aan te houden. Ook toen hebben zij niet verzocht om de familierechtelijke relatie op andere manieren aannemelijk te mogen maken.

De Afdeling begrijpt dat betrokkenen zich in een moeilijke situatie bevinden, omdat de ouders en drie broers en zussen van referent zijn opgepakt en gevangengezet door de Eritrese autoriteiten. Maar anders dan in de situatie van de vreemdelingen in de uitspraak van de Afdeling van 4 november 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3186](#), heeft de minister steeds contact gehouden met betrokkenen over het DNA-onderzoek. De minister heeft rekening gehouden met de bijzondere problemen waarmee betrokkenen worden geconfronteerd door een langere termijn van in totaal zes maanden aan te bieden voor het laten uitvoeren van een DNA-onderzoek, terwijl volgens hem het uitgangspunt is om daarvoor vier weken te geven. De minister wijst er terecht op dat hij meermaals uitstel heeft verleend voor het laten uitvoeren van dat onderzoek en dat betrokkenen niet hebben toegelicht binnen welke termijn zij verwachten Eritrea te kunnen uitreizen. Dat betrokkenen wegens de situatie waarin zij zich ten tijde van de besluitvorming bevonden, dat niet konden toelichten, maakt niet dat de minister de besluitvorming nog langer moest aanhouden zonder dat er concreet zicht was op een moment waarop betrokkenen Eritrea wel konden uitreizen. De Afdeling vindt daarbij van belang dat onduidelijk is wanneer de ouders en drie broers en zussen van referent weer vrijkomen. De minister is niet gehouden om al die tijd de besluitvorming aan te houden of om te onderzoeken of DNA-onderzoek in Eritrea mogelijk is, zonder dat duidelijk is of de ouders, broers en zussen van referent wel aan dat onderzoek kunnen deelnemen.

3.5. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank niet onderkend dat de minister een reële mogelijkheid heeft geboden voor DNA-onderzoek en daarmee aan de samenwerkingsplicht die uit het arrest E [Hof van Justitie van 13 maart 2019, [ECLI:EU:C:2019:192](#)] volgt, heeft voldaan. De grieven slagen.

JnB 2026, 772

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 06-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:18531](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Gülenisten uit Turkije. Met toepassing van het arrest Quotal van het HvJEU maakt de rechtbank een eigen, uitputtende en geactualiseerde beoordeling van zowel de feiten als de behoefte aan internationale bescherming. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de minister de asielaanvragen van eisers ten onrechte heeft afgewezen. Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers wel geheel geloofwaardig verklaard. Gelet op de landeninformatie en de persoonlijke omstandigheden van eisers hebben zij naar het oordeel van de rechtbank aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer naar Turkije gegronde vrees hebben voor vervolging. De minister heeft de aanvragen dan ook ten onrechte afgewezen. Het beroep is gegrond. De rechtbank vernietigt de bestreden besluiten. Op basis van alle relevante feitelijke en juridische gegevens en na een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming van eisers stelt de rechtbank vast dat aan eisers internationale bescherming moet worden verleend als vluchteling. De rechtbank verwijst de zaak daarom terug naar de minister en draagt de minister op om de gevraagde internationale bescherming te verlenen, tenzij er zich feitelijke of juridische gegevens aandienen die objectief een nieuwe geactualiseerde beoordeling vereisen.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, van 6 juli 2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:18533](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2026:18534](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2026, 773

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 10-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:19119](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1356 12 lid 3

Vw 2000 6 lid 3

GRENSDETENTIE. Uit artikel 12, derde lid, van de Screeningsverordening volgt dat tijdens de screening een voorlopige beoordeling van de kwetsbaarheid wordt gemaakt door gespecialiseerd, daartoe opgeleid personeel van de screeningsdiensten. De rechtbank stelt vast dat de minister is aangewezen als verantwoordelijke autoriteit om de screening uit te voeren. In de asielgrensprocedure ligt die bevoegdheid bij de Kmar. Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit ook de bevoegdheid van de Kmar om tijdens de screening een kwetsbaarheidsbeoordeling te verrichten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 774

MK ABRS, 10-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4028](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2008/115/EG 3 lid 3

Vw 2000 109a

VREEMDELINGENBEWARING. De Afdeling is van oordeel dat Annex 9 van het Verdrag van Chicago kan worden aangemerkt als een 'andere regeling' en dat de minister Turkije op basis van de removal order kon aanmerken als land van doorreis in de zin van artikel 3, derde lid, tweede streepje, van de Terugkeerrichtlijn. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat de toelating tot Turkije niet is gewaarborgd en dat alleen al daarom het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn ontbreekt.

JnB 2026, 775

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:19567](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 a b

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank concludeert dat verweerder de rechtbank niet onverwijld in kennis heeft gesteld van de bewaring. Dit is een gebrek. Door een computerstoring zitten er twee dagen tussen de oplegging van de maatregel en de kennisgeving. Deze storing komt voor rekening van verweerder. De rechtbank is echter van oordeel dat het gebrek de bewaring in dit geval niet onrechtmatig maakt. De rechtbank kan namelijk zonder problemen nog tijdig uitspraak doen zodat eiser binnen de wettelijke termijn van vijftien dagen na de oplegging ervan een oordeel heeft over de rechtmatigheid van de maatregel. Verweerders belang bij voortzetting van de maatregel is dan ook groter dan het belang van eiser. Het beroep is ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)